

Патријарх Порфирије: Речи патријарха Павла биле су речи Јеванђеља, речи Цркве, речи апостола Христових, речи самог Господа

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 15. новембра 2021. године, на дванаесту годишњицу од упокојења Патријарха српског Павла, свету архијерејску Литургију у манастиру Раковици.

Саслуживао је Преосвећени Епископ марчански г. Сава са свештенством Архиепископије београдско-карловачке. На крају свете Литургије, пре него што је служио помен на гробу блажене успомене патријарха Павла, Његова Светост г. Порфирије је беседио о великом архијереју Српске Православне Цркве:

Браћо и сестре, сабрали смо се да служимо парастос, да извршимо спомен на блажене успомене патријарха Павла. Данас је тачно дванаест година откако га је Господ призвао у своје наручје. Данас је његова успомена, сећање на њега, веома живо међу нама православним Србима, али не само међу оним Србима који иду у цркву и који се Богу моле, него и међу осталим Србима и свим грађанима ове земље који немају баш неку непосредну тесну личну везу са Црквом. Сећање на блаженопочившег патријарха Павла је живо и међу свим православним хришћанима, а опет и не само међу њима, него и међу многим људима који су имали прилике да се са њим сусрећу, да дођу у контакт, да га чују.

Данас, дакле, не само да се сећамо његовог лика, него су његове речи

итекако живе и актуелне у нашој Цркви и у нашем народу. Његове речи су актуелне по својој снази, по својој истинитости, актуелне по истим оним изазовима и проблемима са којима се суочава сваки појединац, али и читава заједница и сав народ. Актуелне су због тога што речи које је блаженопочивши патријарх Павле изговарао нису биле домишљања људска, нису била обична празна људска философија испуњена таштином и гордошћу, него су његове речи, са једне стране, биле скопчане са његовим животом, тј. он није једно говорио, а друго чинио. Оно што је осећао, оно у шта је веровао – то је говорио, али исто тако оно што је говорио било је део његовог живота и део његовог личног искуства. Са друге стране, његове речи нису биле само његове, него су биле речи Јеванђеља, речи Цркве, речи апостола Христових, речи самог Господа. Из тога разлога не само да је живо сећање на блаженопочившег патријарха српског Павла, него је он итекако жив и актуелан и данас са нама и међу нама, јер је жив у Господу, јер је Господ наш жив и Он је тај који даје живот свакоме од нас без изузетка.

Сваки човек је посебан и непоновљив и свако од нас иако дели једну јединствену природу људску у њој на свој посебан начин и својим печатом учествује и њу на свој посебан начин и својим посебним печатом изражава. Свако има одређене дарове, тј, свако има способност, могућност и капацитет да расте у Господу, да се развија, да иде путем обожења. Нема ниједног дара који, како сама реч дар каже, није позитиван. Међутим, ма какав дар био и ма како га ми умножили, ма колико ми били способни и вешти, само смирењем које је супротно гордости и таштини – оној гордости која је извела човека из раја и сурвала га у овај свет таме, мржње, ужаса, страдања, свет смрти и пролазности – смирењем које јесте темељ, оквир и сигурност да сваки дар када га умножавамо и смирењем обуздавамо и усмеравамо, када растемо, сваки дар нас онда води у благословене просторе истинске заједнице са Богом и истинске заједнице са ближњим, заједнице љубави са Богом и са ближњим. Без смирења и наизглед спољашња врлина постаје наш камен спотицања, постаје пут који нас води у пропаст. Отуда Господ понекад дозвољава страдање. Дозвољава понеко искушење да не бисмо помислили како смо ми својом памећу, својим способностима и трудом искључиво и само ми заслужни за оно што јесмо и што имамо. Смирење је врлина, особина која је красила све светитеље Божје. И онда када су се истицали – и очигледно били врлински људи – од других због смирења и у смирењу, светитељи Божји су одбацивали сваку врсту похвале, бежали од сјаја и славе овога света, знајући да је слава и снага другде, унутра, у нама, у срцу, где онда када живимо у складу са заповестима Божјим то срце и читаво наше биће постаје најсветлији храм Духа Светога. Испуњен благодаћу Духа Светога, осветљен и

просветљен том благодаћу, човек је способен да дубински разуме и поима све тајне овога света, да прими тајну Бога, да живи с њом у заједници, да разуме тајну твари, света, порекло и циљ свега што постоји, да разуме себе и тајну човека, да спозна себе спознавајући просветљен благодаћу Божјом Бога и да упозна, спозна и свет.

Дакле, смирење је дакле, браћо и сестре, та со која не дозвољава да се квалитет који смо добили од Бога не уквари, не обљутави, да не само буде сачуван, него да се разраста и умножава у слави Божјој и у пуноћи и лепоти живота овде, живота земаљског који је истовремено предokus живота вечног.

Сви се сећамо величанствене сахране пре дванаест година блаженопочившег патријарха Павла. Никакве рекламе није било, никакав маркетинг није био употребљен, нико никог није позивао, а камоли вршио притисак, да дође најпре у Саборни храм, а онда у величанственој поворци, у литији, у испраћају од Саборног храма до храма Светог Саве. Безброј људи је својим присуством показало љубав, веру и поверење у сведочење Христа које је чинио блаженопочивши патријарх Павле и као Епископ рашко-призренски, а потом и као Патријарх српски у тешким временима, временим која спадају међу најтежа времена кроз коју је пролазио наш народ. У тим временима Господ је изабрао блаженопочившег патријарха Павла да буде на челу наше Цркве. И то мноштво народа заиста одражава ону изреку латинску: Глас народа, глас Божји – глас Божји, глас народа. Потпуно спонтано народ је пројавио свој однос према покојном патријарху Павлу, али кроз то пројављујући и свој однос према Цркви својој, свој однос према Богу, показујући да Богу Цркву нашу треба да води смирење, јер заиста много је врлина које су красила блаженопочившег патријарха, Павла.

И сам сам имао, не само радост, него истински благослов да будем монах у манастиру Дечанима по његовом благослову, да његовом руком у манастиру Свете Тројице у Мушуташту будем рукоположен за ђакона, да његовим благословом потом будем послан на студије у Грчку и тако даље и тако редом. Имао сам и лично прилику, као и многи међу нама овде присутни, најпре свештеници и монаси, а и ви, браћо и сестре, да упознамо блаженопочившег патријарха Павла. Бројне су врлине заиста красиле његову личност, али оно што је на окупу држало те врлине, оно што га је чинило да подвиг који је започео и заврши и доведе до циља, јесте управо смирење, јесте скромност. Наравно да ми и многи међу нама могу имати своје представе о томе какав треба да буде свештеник или епископ или поглавар Цркве; да буде чврсте руке, да буде добар организатор, да има велика

научна, теолошка, богословска знања и тако редом. Међутим, Црква Христова јесмо сви ми, то је народ Божји. И у случају патријарха Павла Црква је показала шта је потребно свима нама, а то је мир, то је скромност, то је смирење.

Нека би Господ дао, браћо и сестре, Царство Небеско блаженопочившем патријарху Павлу, а сигуран сам, и знам да сте и ви сигурни, да у наручју Божјем он итекако има своје место у друштву, у заједници са Светим Савом и свим потоњим поглаварима наше Цркве, Српске Православне Цркве. И не само то, сигуран сам да се он моли за свој народ и да његова молитва има снагу да допире до Бога и да Бог баш због скромности и смирења којим је живео патријарх Павле, због тога што није једно говорио, а друго творио, због тога што је био сведок Христов, сигуран сам да Господ чује његову молитву и да испуњава оно што он тражи за свој народ. Нека њему Господ и нашим скромним молитвама учврсти позицију и близину Божју, а нека и ми његовим молитвама имамо снаге да без обзира на то ко смо и шта смо, каква знања и иметке и позиције имамо у друштву, у својој породици, да имамо пре свега смирење. Смирење значи свест о томе да смо слабашни и немоћни и да све што имамо јесте дар Божји на овај или онај начин, као и да све што имамо принети Господу јесу наше слабости, наш грех, али да у исто време верујемо и знамо да је бесконачна и бескрајна љубав Божја и да само онда када му смирено приступамо заједно са свима светима растемо у Христу и постајемо учесници Царства Божјег како овде на земљи, кроз Цркву Христову, кроз свету Литургију, уопште кроз светотајински живот, али исто тако још већма у пуноћи, у Царству Божјем у којем се слави Један у Тројици Бог, Отац и Син и

spc.rs